

El regal del cel

Vam arribar d'hora a la Llacuna de la Tancada. Aquell dia havia fet molta calor i esperàvem que la nit fos més fresca a tocar de l'aigua. Hi havíem anat a contemplar les Llàgrimes de sant Llorenç. El cel era un llençol blavós, que poc a poc, va anar transmutant a diversos i sorprenents cromatismes, que al capvespre perfilaven la carena de la serralada amb reflexos daurats i ocres. Escoltàvem els sons que sorgien de l'aigua i els que feien els animals que s'hi apropaven. Ben aviat va començar el magnífic espectacle dels meteors *llorencians*. Un dels cometes va semblar que queia prop nostre. Va ser un quasi imperceptible xipolleig. El meu germà va cridar: Aquí! Aquí!... I va entrar a l'aigua buscant allò que semblava regalar-nos el cel. En va sortir mostrant-me un petit cilindre de color verd, amb lletres i números que no vam saber interpretar. Semblava un regal de les estrelles. Ara, el meu germà el porta al coll, com si es tractés d'un amulet, mentre que un falciot negre, aliè al nostre entusiasme, vola alleugerit d'anellament censal cap el sud; al costat de la seva parella, en el seu viatge post nupcial.

NN Belfast